

De Noord-Ooster 3 jan. 1987

ALLEMAAL SJOW

EINDREDACTIE JOHAN POPPEN

KOOPMANS KAANTE VEUR IN HEINS HÖRNTJE

Hoogachtend: meneer Meijer

Wie gaan in Heins Hörntje eem terogge noar de joaren datteg. Woar gebeur. „Krisesoaren” zellen vot zai zegen, dij doar nog over mitproaten kinnen. n Minne tied en dat kon je ook bie de Hiemstroa's maarken. Jongelu wazzen net trauwd en haren der waark mit kop deur t helster te kriegen op t bedrief van zien otheer.

NIJ BEERTE — En dou vuil der op n mörn zo mor n dikke envelop in de buzze. Der ston gain ofzender op. Noa t open moaken wör je nog niks wieser: „Weledele Gestreng Heer. Na lang beraad heb ik besloten, met Uwe goedvinding, een zeer vertrouwelijk gesprek met U te voeren. Daar ik vooraf van plan ben een onderhoud met de Burge-meester en de Notaris van Uw dorp te hebben, kunt U mij dinsdagmorgen zonder tegenbericht om elf uur verwachten. Hoogachtend” en dou kwam der n noam, dij nait te lezen was. Wiedder niks.

Van wel kwam dizze braif en wat stook hier achter? Zol t aine van de Inlichtensdaint wezen, dij wat van heur wai-ten wol? Hiemstroa en de vraauw zatten nogal ais in Duitsland en doar kon zo'n daint in dizze tied wel ais nijsgierig noar wezen. Joa nait? t Was in elk geval gain gekhaid, mor n belangrieke zaak, zo leek het baaiden tou. En dinsdag... Dat was mörn ja aal!

„Wie mouten dij meneer goud ontvangen, vraauw. Wel wait, woar dat goud veur is”. „Ik denk der net zo over. Waist wat: ik moak van-oavend de kaggel in veurkoamer aan. Dat gefit meer aan-zain as ons achterkoamertje

en wie worden doar ook nait oflusterd”. „Dat komt mie meroakel veur, wicht. Koopmans kaante veur”. „Most mörnvroug, ast opstaist, vtoalek dien beste goudje aantrekken. En vergeet nait dien noagels te knippen. Veur mie huifst doe die den ook nait schoamen. Mouders golden broche spel ik op mien nije zieden klaid”.

Midden in de nacht wuiren ze al wakker. De schim van de grode onbekende kwam bie heur op kussen. „Mouder, wat het zo'n meneer nou bie ons netoares te zuiken? Te aarven vaalt der ja niks. Of hest doe nog ain in familie, dij ons wat toudailen kin?” „Nait dat ik wait. Loat we de zaak mor op zien beloop loaten. Wat komt, mout gelden”. Mor t was nog duuster, dou de Hiemstroa's zok al van berre ofgleden lui-

ten. Der stonden ja grode dingen te gebeuren.

t Gewone doagelikse waark bleef dij mörn mor ligen. t Eerst wuir kaggel in pronkkoamer opreukeld en bieuld. Stof wuir ofnomen, mooiste bloumen oet achterkoamer kwammen in vensterbaanke. Koopmans kaante veur ja. Om tien uur pruddelde kovviepot al, mit n poar fris ofsneden plakken kouke op schuddeltje der noast. En ook n karaf mit jenever ston veur de greep.

Hiemstroa perbaaierte onder t wachten kraante te lezen, mor t drong aiglieks nait tot hom deur wat of e las. Aal ogenblikken keek e tot t roam oet of e de meneer nog nait veurbie rieden zag, op weg noar börgmeester of netoares. Vraauw zat achter toavel te borduren, mor menneg steek

kwam nait op stee, as d ogen noar boeten gongen.

Tougelieks zaggen baaiden om elf uur n grode slee van n auto mit n sjefeur dam inrieden. De meneer zat der achter of e der in goten was. Ze reden nait veur deure, zoas aaner lu aaltied deden mit oetstappen, mor huilen stil wieder op toenpad, bie n poar boskes. „Wat roar” dochde Hiemstroa, doe e zien zundagse houd van kapstok kreeg en onderwegens noar boeten tou nog eem in spaigel keek of e der goud op ston. Dou luip e weerdeg op auto of.

Sjefeur in livrei dee portier open. Hiemstroa zag n grode vossebont op n overjaze op zok ofkomen, n braide lach mit twij golden veurtanden en n boegen as van n Chinees bie zien kaaizer op audiëntie. En dat zol n diplomaat van In-

lichtensdaint wezen kinnen? Zien boerenverstand zee hom: „Dij snukkel van n kerel is t om mien centen te doun!” Man haar zok nog nait aan hom veursteld, mor mit de smoor al in brochde Hiemstroa zien vezide in veurkoamer.

Zien vraauw kwam heur goud nöchtere Grunnense kiek op t leven vot van pas. Zai keek mit argwoan noar kerel, dij nog mor net op stou-le zat, dou heur man al hail körtof aan hom vruig: „Wel binnen ie en wat is de bedoulen van joen komst?” Meneer haar vot deur, dat e mit hooghollands proaten vertraauwen nait winnen kon.

„Ik hait Meijer, mor hebben ie mien braif den nait kregen?” „Ik heb gain braif van n zekere Meijer kregen. En wat ston doar den in?” „Dat wie noa de likwedoatsie van onze grode stoffenzoak de beste lappen nog veur haile lege prieszen, wied beneden dij van de inkoop, aan de man brengen willen. t Goudje vlogt weg. Wie verkopen allenneg aan de beste femelies. Dizze vezidekoatjes hebben ze mie as rekommandoatsie mitdoan. Kiek mor, aalmaal tevreden klanten!”

Hiemstroa trok wit weg, vuilde zok bedonderd. Mit n oetkiek as n bolle, dij steuten wil, dee e n stap noar veuren en ruij zo haard, dat vraauw van schrik sikkom kovviepot van toavel stutte: „Stop joen koatjes mor weer in buutse. Ie willen mie bemietern, mooie meneer. Mor doar trap ik nait in. Moak, dat je tot koamer oet komen en gaauw wat, aans loat ik hond lös!”

Koopman Meijer schoot vot in n schontje op deure tou, nog eem kloagelk perbaaiend van „Ach man, ach man, ie begriepen mie nait”. Mor hond in t achterhoes blafde mooi op tied en koopman nam nait meer de muite om jaze dicht te doun en houd recht op kop te zetten. Doar vloog e hin. Eem loater zoesde slee mit hoge vezide over dam.

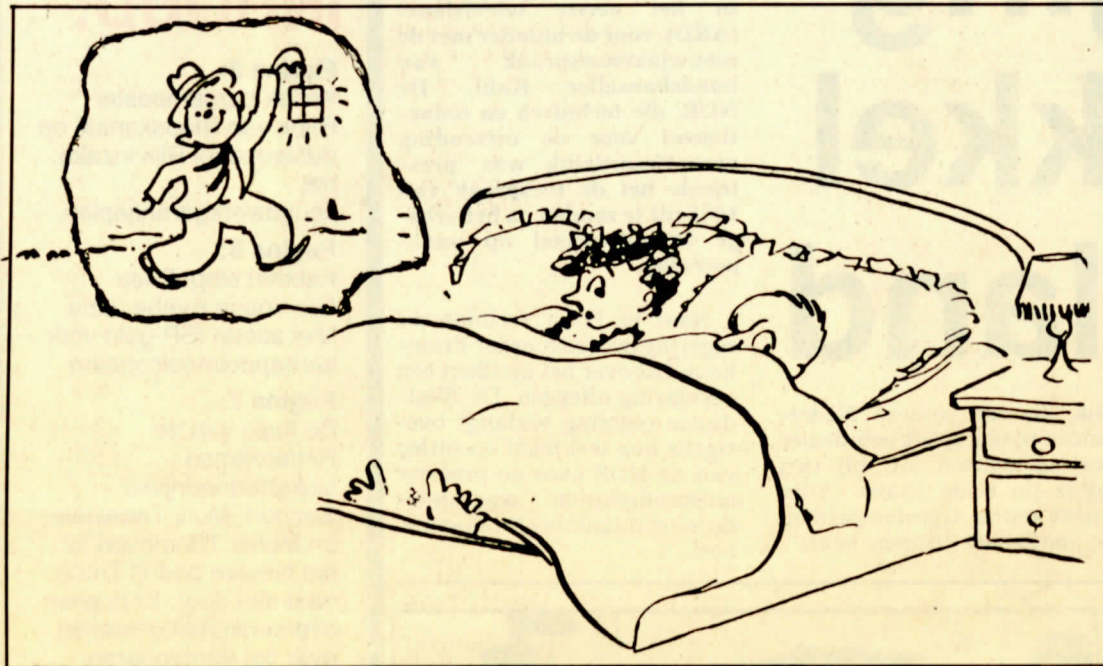
As n begoten poedel ston Hiemstroa zien vraauw aan te

kieken. Ze mos hom aanpittjen om kaggel of te sloeten en bloumen weer in achterkoamer te brengen. Pas dou e in zien mechester pakje in stale ston te vegen, was e weer zok zulm. Doar wazzen ze mit heur nuchter verstand nog dreuge oet t wotter komen! „Een zeer vertrouwelijk gesprek”... En vezidekoatjes van tevreden klanten... Hou zol dij rötkerel doar wel aan komen wezen?

Loater heurde Hiemstroa, dat meneer Meijer in t dörp verschaaiden lu toch bie neuze had haar mit zien mooie verhoalen over kant en kloare pakken en jurken. Dij zollen bie in Delfziel in beslag nomen smokkelgoudje heurd hebben, zee e. Omdat t zulke slechte tieden wazzen, haren gounend toch n beste greep doan in t spul, dat meneer veur n stommeltje weg dee. Ain boer haar zoveul koft, dat, as e zien lappen stof oetrollen zol, het van t brugje over graachte bie zien veurstoupe oetkomen zol.

Was gain snieder, dij der wat schiers van moaken kon. Wel hebben ze der nog wille van had bie de dörpsrevue, speuld in pakjes van Meijer zien goudje innander flikt. t Leek wel naars op: boksem-piepen, dij worteltjes kregen haren; maauwen bie d ellebogen al krap en roggenooten, dij zo mor borsten. Mor t laid, dat ze der bie zongen, paasde meroakel: „Doar guns komt n stoomboot mit stofgoudje aan, de schrik schut joe in t bain, als je zain hou wie stoan”. t Was zo'n succes, dat t herhoald worden mos.

t Legertje het der nog t maiste aan had. Haillssoldoaten konden zok mor nait begriepen, dat verschaaiden boeren, aans bepoald giereg, zok in dizze krisestied zo mor as weldouners van t mensdom kennen luiten. Wel gefit der no haile pakken vot veur arme lu? Bedankt! Dat mos ja wel aan de Veurzaineghaid te danken wezen. Nou, dat nou recht nait. Loat wie mor zeggen, dat meneer Meijer de bosschopper west het...

De schim van de grode onbekende kwam bie heur op kussen. „Of hest doe nog aine in de familie, dij ons wat toudailen kin?”
(Ploatie van Henny Hofman, oet 'Meroakels')